

1

Å, så ljuvligt! Ljuvligare än ljuvligt! Dubbel- och trippel-
ljuvligt!

Solen smeker Lucys ansikte och armar som ljummet guld. Ljusa spåda löv spricker ut så fort att hon nästan hör dem sucka lätt när de vecklar upp sig. Fåglarna kvittrar och tvittrar i sina sociala nätverk som raggande kostymknutar i asfaldsjungeln. Några lulliga moln vinglar omkring på den väna blå himlen. Världen tar ett snedsteg, rusig av lycka.

Ett skratt slinker nästan ur Lucy. Vilken förunderlig dag. Den förunderligaste dagen sedan tidernas gryning.

Hon är inte medveten om hur starkt hon själv bidrar till dess fulländning. Är det den rosenmönstrade sommar-klämningen som vinden tar fäst i och snärtar upp kring benen? Eller är det bara det att Lucy själv är fulländad som en ros, en ryutsprungen skär – så perfekt att man föreställer sig att solen bryter mot alla opartiskhetens lagar för att få

stråla ner mot henne och ingen annan.

Vilken himmel, tänker hon. Vilken lycka! Vem som än har hand om vädret idag har (för en gångs skull) skött det fel!fritt.

Hon går med låta steg. Det är inte långt från bussställplatsen till jobbet. Hon ler ett halvvuxet, flickaktigt, kvinnligt leende som lyser upp hennes vackra drag. Solen målar njuka högdagrar på kindbenen och den välformade munnen och sätter det ljusa håret i brand. Hon drömmer om sommarmånaderna som väntar, de inspirerande samtalerna, de långa rosa kvällarna, utsikten till kärlek. I den här stunden hjälps ungdomen, leendet och glädjen åt att göra henne till jordens mest oemotståndliga kvinna.

Strax bakom henne går en ung man. Om det inte vore för att han redan hade bestämt sig för att inte bli kär – varken i henne eller någon annan, nej aldrig aldrig mer – skulle han kanske ha småsprungit för att komma ikapp. Men han har sina skäl, om än inte särskilt goda sådana, att istället sakta farten, titta bort och tycka illa om henne. Lucy formligen skuttar fram i sin förtjusning. När hon går förbi en fontän och får syn på dess gnistrande regnbåge blir hon så förtjust att hon lutar sig in i den virvlande vattendimman. Sedan rätar hon på sig och går vidare medan hon nynnar på en liten bön, eller egentligen snarare en förhoppning än en bön, en privat liten besvärfelse: "Käre Gud", ber hon, "jag skulle vilja bli förälskad."

Men vänta ... vad är nu detta? Vilken tur! Gud (som nästan aldrig ids lyssna på sitt folk) råkar höra hennes bön. Lucys bön!

Härryckt av den ljuva varelsen bestämmer han sig för att själv uppfylla hennes värdjan.

Vilket mirakell! Förunderligare än förunderligt! Självasse Gud ska snart bli förälskad.

2

"Vakna!"

Gud drömmer om vatten. I drömmen finns en fontän, en naken tjej och (givetvis) han själv. Vattnet är varmt och tjejen villig. Hennes kropp är mjuk. Han sträcker ut handen för att smeka hennes bröst men istället är det en smal arm fingrarna sluter sig kring...

"Vakna. Upp med dig." Ett otåligt tonfall vässar kravet.

Herrgud. Det är den trista mr B – hans assistent och privatsekreterare, Guds alldeles egna träkmåns. Och kan man tänka sig. B:s brillor har glidit ner till nästippen, och sura minen har han på sig.

Gud är vaken. Han gläntar på ena ögonlocket. "Vaere?"

"Gå fram till fönstret."

Han har huvudvärk. "Bara säg vad det är."

"Sätt dig upp. Fötterna på golvet. Gå fram till fönstret.

Titta ut."

Med en jättesuck och en hjärna trög som brylépudding sätter sig grabben upp, svänger benen över sängkanten, reser sig, svajar till och drar handen genom håret (som, känner han surt, har vandrat över till samma sida av huvudet alltihop, som om han stått i stark vind). Med ett stön gör han helt om och masar sig fram till fönstret på kalla, bara fötter. Det brusande ljudet är starkare än nyss. Till hans förvåning är det vatten där det förut var gator, och han blir flyktigt lättad över att sovrummet inte ligger i bottenplanet. "Vatten", säger han med visst intresse.

"Just det, *vatten*." Mr B låter blid, men han skälver av återhållna känslor.

Gud försöker förgäves bli klok på det han ser. Vartför är det vatten på gatorna? Är det han som har gjort det? Det kan det väl inte vara. Han har ju legat och sovit.

"Titta där borta."

Han tittar.

"Vad ser du?"

Ett stort badrum gränsar till sovrummet, komplett med toa, handfat, vitt kakel, stort badkar.

Badkar.

Badkaret! Nu minns Gud: han tappade upp ett bad, och medan han väntrade på att karet skulle fyllas tänkte han vila ett tag. Bara en liten stund. Han måste ha somnat. Och medan han somnade och drömde om den där snygga tjejen, hon i fontänen, så svämnade badkaret över.

"Oj då."

"Oj då? Är det allt?"